

Mening, der staaer paa en forstaaelig Maade under de nærværende Omstændigheder. Saaledes som der kan man med Høilighed stemme for at omtale den, men kun under den Forudsætning, at mit Underændringsforslag kommer til. Dette har den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) deelt i to Dele. Der er jo ikke Spørgsmaal om, at allerede Ændringsforslaget, efter min Mening, vinder meget betydeligt ved Antagelsen af den første Deel af Underændringsforslaget, saaledes som han foreslaaer det; men jeg skal læse det op, og man vil da komme til at see, at det vinder endnu langt mere, naar man vedtager den anden Deel med. Hvad er det, de Herrer sige, er det Rigtigste i dette Dieblis? Det er at faae klaret for Europa, at det ikke er vor Hensigt at inkorporere Slesvig, og at Slesvig aldeles ikke er inkorporeret i Kongeriget ved Fællesforfatningen. Dette er Hovedsagen. Hvorledes kan man nu udtrykke dette fra denne Sal paa den fuldstændigste Maade og med den fuldstændigste Berettigelse? Ved at omtale, hvad vi kunne gjøre for at vise, at der ingen Inkorporation er eller kan blive, og det gjøre vi, naar vi udtale, hvad jeg her foreslaaer: „Folkethinget kan udtale dette“ (nemlig: „den opretholder kun den alt forud bestaaende konstitutionelle Forbindelse mellem Kongeriget og Slesvig“) „med saa meget større Sikkerhed, som det jo veed, at ingen Inkorporation af Landsdelene, navnlig Kongeriget, under Fællesforfatningen kan finde Steed uden Rigsdagens grundlovmæssige Indvilling“. Og nu kommer det, som især Kongerigets Rigsdag kan udtale som afgjørende for Alle, for at vise, at der her i Kongeriget slet ingen Tilbøjelighed er til denne Inkorporation, slet ingen Tilbøjelighed til at bringe Slesvig ind under Kongeriget, og det lyder saaledes: „Men saalænge en stor Deel af Befolkningen i Kongeriget maa antages at være imod en saadan Inkorporation . . .“ — man kan ikke nægte, at der er Mange, der slet ikke synes derom, jeg kan endogaa sige en stor Mængde, jeg har ikke villet sige det store Fleertal, skjøndt jeg troer, at jeg gjerne kunde have gjort det, men jeg er i denne Henseende hellere noget tilbageholden. Altsaa: „Men saalænge en stor Deel af Befolkningen i Kongeriget maa

antages at være imod en saadan Inkorporation“ — en Inkorporation nemlig under Forfatningen af 18de Novbr., — „saa vil denne Indvilling neppe blive givet.“ Jeg antager nemlig, at dersom der selv i denne Sal eller i Rigsdagen i det Hele er kun en om end meget stor Minoritet, som er derimod, vil Regjeringen neppe gaae til, gjennem en grundlovmæssig Forhandling, at fremtvinge den; men er der en Majoritet derimod, kan det jo slet ikke see. Der er altsaa derved givet en stor Sikkerhed, og nu kommer, hvad jeg synes fremfor Alt viser, at man her fra Kongerigets Side paa ingen Maade ønsker at undertrykke den Provinds, hvormod Striden er, nemlig Slesvig, naar det hedder: „Men ganske vist aldrig, førend det var blevet erkjendt, at Slesvig frivillig samtykkede heri.“ Jeg troer, at enhver Mand i denne Sal maa kunne samstemme hermed, men kan han ikke det, og Adressen saaledes skulde faae et andet Præg, saa lader man netop derved den Tvivl bestaae udenfor Landet, om det ikke er vor skjulte Hensigt at gaae frem i den modsatte Retning. Men ville de Herrer rydde afveien endog det mindste Skin af Hensigter af denne Art, saa tag de ærede Medlemmers Ændringsforslag med mit Underændringsforslag, saa have vi udtalt os saa tydelig, som vi kunne i denne Sal, idet vi have talt om det, vi kunne tale om, forsaavidt vi have med Sagen at bestille. — Efterat jeg har sagt dette om Ændringsforslaget, kan jeg, skjøndt jeg gjerne vilde indskrænke mig her til, dog ikke unblade at omtale det næste Forslag, da jeg ikke er sikker paa, at det omtalte Forslag bliver fastholdt, og endnu mindre, at det bliver vedtaget i Forbindelse med mit Underændringsforslag. Det femte Stykke i Adresseforslaget begynder saaledes: „Med oprigtig Tilfredsstillelse have vi seet Deres Majestæt havde vor Frihed og Selvstændighed ligeoverfor Udlandet.“ Det er disse Ord, jeg beholder. Har Kongen hævdet vor Selvstændighed ligeoverfor Udlandet i andre Retninger, hvorfor da indskrænke vor Tak derfor til Hævdelsen af vor Frihed og Selvstændighed i denne ene Retning? De Ord, jeg tager bort, ere disse: „Tilfredsstillelse og Forbringelse om Ophævelsen af Grundloven af 18de November f. A.“, og jeg skal sige, hvorfor jeg tager dem bort. Dersom